

Sygn. akt *XVII AmE 31/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz	<i>SSO Witold Rękosiewicz</i>
Protokolant: st. sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska	

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania Przedsiębiorstwa (...) S.A.

z siedzibą w K.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o ustalenie opłaty z tytułu koncesji

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia

21 listopada 2016 r. nr (...)

I. oddala odwołanie,

II. zasądza od Przedsiębiorstwa (...) S.A.

z siedzibą w K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę

720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt *XVII AmE 31/17*

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 listopada 2016r. nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: Prezes URE, Pozwany) na podstawie art. 34 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, z późn. zm., dalej: Pe) oraz w związku z § 4 ust 3 i § 6 ust. 4 w związku z ust. 1-3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387, z późn. zm., dalej: Rozporządzenie) oraz w związku z art. 2 § 2 i 3 oraz art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. 2015, poz. 613, z późn. zm.), po przeprowadzeniu wszczętego

z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej ustalił dla Przedsiębiorstwa (...) S.A.(dalej: Przedsiębiorca, Powód, Skarżący), opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - LPG, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 10/03/2011, znak: (...) na kwotę 4 250 zł.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł Przedsiębiorca, zaskarżając powyższą decyzję w całości i zarzucając jej sprzeczność ustaleń organu administracji z materiałem zgromadzonym w sprawie poprzez stwierdzenie, że odwołująca nie uiściła opłaty z tytułu koncesji na obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym – LPG z dnia 10 marca 2011r. Stawiając powyższy zarzut Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu Powód wskazał, iż już uiścił opłatę za koncesję na obrót paliwami ciekłymi udzieloną w 2011r. Powód powołał się na fakt, iż korzystał uprzednio z koncesji nr (...) udzielonej w dniu 6 marca 2001r., która obowiązywała do 2011 r. Skarżący uiścił wówczas opłatę za 2011 r., brak więc podstaw do ponownego naliczania opłaty z tytułu udzielenia koncesji nr (...) z dnia 10 marca 2011 r. Zdaniem powoda domaganie się przez Prezesa URE drugiej opłaty za ten sam okres tylko dlatego, że numer koncesji jest inny, jest nieuprawnione i stanowiłoby dwukrotne obciążenie daniną na rzecz państwa za jedno uprawnienie. Powód stwierdził, że Prezes URE na podstawie błędnych ustaleń wydał decyzję o nałożeniu na Przedsiębiorcę obowiązku uiszczenia opłaty z tytułu koncesji, która jest wadliwa i powinna zostać uchylona.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie na swoją rzecz od Powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany wyjaśnił, że obowiązek wnoszenia corocznych opłat koncesyjnych wyznaczony jest przez sam fakt uzyskania i posiadania ważnej koncesji oraz obliguje do uiszczenia opłaty koncesyjnej. Zdaniem Prezesa URE, zgodnie z przepisami rozporządzenia w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja podmiot, który posiadał koncesję w danym roku (1 stycznia danego roku) zobowiązany jest uiścić całą opłatę koncesyjną za ten rok w wysokości wynikającej z §1 ust. 1 Rozporządzenia, niezależnie od faktu, że koncesja w tym samym roku wygasła. Stanowisko to zostało potwierdzone w orzecznictwie. Zatem udzielona Przedsiębiorcy 10 marca 2011r. koncesja stanowiła samodzielny tytuł prawny do żądania przez Prezesa URE wniesienia opłaty koncesyjnej za rok 2011r. w ciągu 30 dni od uzyskania koncesji. Jednocześnie za bezsporne Prezes URE uznał, że Powód uiścił opłatę z tytułu koncesji za rok 2011r., jednak opłata ta dotyczyła poprzedniej koncesji nr (...), która wygasła w dniu 15 marca 2011. Prezes URE zwrócił też uwagę na fakt, że Powód nie wnioskował o przedłużenie dotychczasowej koncesji na mocy art. 39 Pe, co mógł uczynić nie później niż na 18 miesięcy przed wygaśnięciem dotychczasowej koncesji. Powód wnioskował o wydanie nowej koncesji. W związku z uzyskaniem 10 marca 2011 r. nowej koncesji nr (...) Powód był zobowiązany do wniesienia pierwszej opłaty koncesyjnej w ciągu 30 dni od jej wydania. Prezes URE zauważył, iż Powód jako profesjonalista powinien był znać powołane regulacje prawne dotyczące opłat koncesyjnych. Wskazał, że w Rozporządzeniu jest mowa o dwóch różnych opłatach, wnoszonych na podstawie innego tytułu prawnego. Opłata koncesyjna, którą należy wnieść do 31 marca danego roku kalendarzowego, odnosi się do roku następującego po roku udzielenia koncesji. Opłata wymagana na podstawie § 4 ust. 3 Rozporządzenia nie jest opłatą roczną lecz opłatą należną z tytułu uzyskania koncesji na wniosek, którą należy wnieść za cały pierwszy okres po wydaniu koncesji w terminie 30 dni od udzielenia koncesji. Są to więc dwie różne opłaty, a obowiązek ich uiszczenia wynika z różnych tytułów prawnych. Prezes URE stwierdził, że wobec nieuiszczenia przez Przedsiębiorcę w ciągu 30 po uzyskaniu nowej koncesji opłaty, o której mowa w § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat, na podstawie § 6 tego Rozporządzenia był zobowiązany do obliczenia tej opłaty i wydania decyzji.

Wyrażone w odwołaniu stanowisko, że powód spełnił w 2011 r. obowiązek dotyczący odpłaty koncesyjnej uznał Pozwany za błędne. Wskazał, że wniesiona przez Powoda w 2011 r. opłata odnosiła się do koncesji wydanej w roku 2001, a nie do koncesji za rok 2011.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorstwo (...) S.A. prowadziło działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na podstawie koncesji nr (...), udzielonej przez Prezesa URE w dniu 6 marca 2011 r., która obowiązywała do 2011 r. W związku z udzieloną koncesją Przedsiębiorca wносił corocznie opłatę koncesyjną, której wysokość była ustalana na podstawie przychodu uzyskanego w roku poprzednim. W dniu 28 marca 2011 r. Przedsiębiorca dokonał wpłaty w wysokości 4 250 zł tytułem opłaty koncesyjnej za rok 2011 (k. 9 akt adm.). W formularzu zawierającym informacje koncesjonariusza o wysokości opłaty koncesyjnej Przedsiębiorca podał, że wnoszona opłata dotyczy koncesji wydanej w 2001 r. (k. 13 akt adm.)

Na podstawie wniosku z dnia 2 września 2010 r. Prezes URE decyzją z dnia 10 marca 2011 r. nr (...) udzielił Przedsiębiorcy nowej koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, w tym gazem płynnym LPG na okres od 16 marca 2011 r. do 31 grudnia 2030 r. (k. 33 akt sąd.).

Pismem z dnia 9 maja 2016 r. Prezes URE poinformował Przedsiębiorcę, że w zw. z udzieloną na jego wniosek w dniu 10 marca 2011 r. nr (...) koncesją, na podstawie § 4 ust. 2 i 3 Rozporządzenia w sprawie opłat obowiązany był do wniesienia w terminie do 9 kwietnia 2011 r. opłaty z tytułu koncesji w terminie 30 dni od wydania koncesji. (k.1 akt adm.). Wobec niewniesienia tej opłaty w wymienionym terminie Prezes URE wezwał Przedsiębiorcę do jej uiszczenia wraz z odsetkami od dnia 10 kwietnia 2011 r. w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania.

W odpowiedzi na wezwanie, Przedsiębiorca pismem z dnia 18 maja 2016 r. (k.3 akt adm.) poinformował Prezesa URE, że w dniu 28 marca 2011 r. uiszczył opłatę za koncesję na rok 2011 dotyczącą obrotu paliwami ciekłymi w kwocie 4 250 zł. Jako dowód wniesienia opłaty Przedsiębiorca przedstawił wyciąg z rachunku bankowego przedsiębiorstwa wraz z odnotowanym przelewem na kwotę 4 250 zł tytułem „opłaty za koncesję na 2011r. obejmującą obrót paliwami ciekłymi nr (...)”. (k. 4 akt adm.)

Pismem z 17 czerwca 2016 r. (k.6 akt adm.) Prezes URE ponownie wezwał Przedsiębiorcę do wniesienia opłaty z tytułu koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją z dnia 10 marca 2011r. nr. (...).

W piśmie z dnia 28 czerwca 2016 r. (k. 8 akt adm.) Przedsiębiorca ponownie poinformował, że opłatę w kwocie 4 250 zł za koncesję na rok 2011 wpłacił w dniu 28 marca 2011 r. i wniósł o proporcjonalne zarachowanie zapłaconej kwoty 4 250 zł w 3/12 tj. w kwocie 1.062,50 na poczet koncesji nr (...) obowiązującej do 31 marca 2011r. oraz w 9/12 tj. w kwocie 3.187,50 zł na poczet koncesji nr (...) obowiązującej od 1 kwietnia 2011 r.

Pismem z 29 lipca 2016 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - LPG, udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 10 marca 2011, znak: (...), która to opłata nie została przez Przedsiębiorcę wniesiona w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji. Jednocześnie Przedsiębiorca został wezwany do złożenia stosownych wyjaśnień i nadesłania dokumentów, tj. wypełnionego formularza dotyczącego wyliczenia opłaty koncesyjnej przekazanego Przedsiębiorcy z wezwaniem do wniesienia opłaty koncesyjnej, oraz potwierdzenia uiszczenia przedmiotowej opłaty na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki. Zgodnie z art. 77 § 4 k.p.a., Przedsiębiorca został poinformowany o faktach znanych Prezesowi URE z urzędu, tj. o wysokości przychodów osiągniętych przez Przedsiębiorcę w roku poprzedzającym udzielenie mu w dniu 10 marca 2011 r. koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym –LPG. (k.11 akt adm.)

Pismem z dnia 17 sierpnia 2016r. Powód odmówił uiszczenia opłaty. (k.14 akt adm.)

Pismem z dnia 6 września 2016, (...), Prezes URE na podstawie art. 10 § 1 w związku z art. 73 k.p.a. zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu prowadzonego postępowania i przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów, jak

również o prawie do złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień. Przedsiębiorca w wyznaczonym terminie nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia.

Przedsiębiorca w 2010 roku, tj. w roku poprzedzającym udzielenie koncesji, uzyskał przychody w zakresie działalności objętej koncesją w wysokości (...) zł - Formularz opłaty koncesyjnej. (k.13 akt adm.)

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1 Pe przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczną opłatę do budżetu państwa, obciążającą koszty jego działalności, zwaną "opłatą koncesyjną".

Zasady, wysokość i sposób obliczania tej opłaty reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. nr 60 poz. 387, z późn. zm.).

Opłata ta ma charakter opłaty administracyjnej i każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu dzielono koncesji jest obowiązane do jej uiszczenia. Obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej wynika z samego faktu uzyskania i posiadania ważnej koncesji. Opłaty koncesyjne są wnoszone do budżetu państwa, na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki i stanowią dochód tego budżetu. Należą one do tzw. niepodatkowych należności budżetu państwa. Zakwalifikowanie opłat koncesyjnych w taki sposób skutkuje tym, iż zgodnie z art. 2 § 2 ordynacji podatkowej do opłat tych stosuje się przepisy działu III ordynacji podatkowej "Zobowiązania podatkowe". Zgodnie z powyższym, do realizacji przez Prezesa URE zadań wynikających z konieczności egzekwowania realizacji obowiązku sformułowanego w art. 34 Pe stosuje się przepisy ordynacji podatkowej w takim zakresie jak: powstanie zobowiązania oraz jego wygaśnięcie, naliczanie odsetek za zwłokę, jak również ulg w spłacie opłaty koncesyjnej, przedawnienia zobowiązania wynikającego z art. 34 Pe, nadpłaty opłaty koncesyjnej oraz praw i obowiązków następców prawnych oraz podmiotów przekształconych. [za: Muras Zdzisław (red.), Swora Mariusz (red.), Prawo energetyczne. Tom II. Komentarz do art. 12-72, wyd. II Opublikowano: WK 2016]

Zgodnie z § 1 ust. 1 i 2 Rozporządzenia w sprawie opłat wysokość corocznej opłaty wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat określonych tabelą stanowiącą załącznik do Rozporządzenia. Zgodnie z § 4 ust. 1 Rozporządzenia opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku. Ustawa Prawo energetyczne statuuje zatem coroczny obowiązek uiszczenia opłaty koncesyjnej, który powstaje 1 stycznia każdego roku, a Rozporządzenie określa termin jej płatności.

Należy wskazać, że chociaż opłata ta jest uiszczana w związku z przyznaniem praw wynikających z treści koncesji, to jednak nie odnosi się ona do faktycznego wykonywania działalności koncesjonowanej lecz do hipotetycznej możliwości jej wykonywania, na co wskazuje moment jej uiszczenia tj. z góry za cały rok oraz oderwanie wartości opłaty od faktycznie zrealizowanych w danym roku obrotów, a ustalenie jej na podstawie obrotu z roku poprzedniego. Opłata ta nie jest świadczeniem przedsiębiorstwa energetycznego, które wnosi ono proporcjonalnie do okresu, w którym korzysta z udzielonej sobie koncesji. Stanowi wprawdzie w pewnym sensie swoistą cenę za prawo prowadzenia działalności koncesjonowanej, ale nie jest ustalana w wysokości proporcjonalnej do okresu ważności koncesji ani nie pozostaje w związku z realnie osiąganym przychodem w roku, w którym powstał obowiązek jej zapłaty. Dlatego zdaniem Sądu opłata koncesyjna stanowiąc jednorazową opłatę za wykonywanie działalności w danym roku kalendarzowym nie podlega także stopniowemu wykorzystaniu i nie może być ustalana proporcjonalnie do okresu w danym roku w którym działalność faktycznie była wykonywana. Stanowisko takie zostało wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie (np. w wyroku SOKiK sygn. XVII AmE 52/15).

W razie stwierdzenia, że opłata została obliczona w sposób nieprawidłowy, Prezes URE na podstawie § 6 Rozporządzenia w sprawie opłat wzywa przedsiębiorstwo energetyczne do ponownego jej obliczenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. W razie niedotrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne terminu, o którym

mowa w § 6 ust. 1 Rozporządzenia, lub gdy opłata ponownie została obliczona w sposób nieprawidłowy - Prezes URE na podstawie § 6 ust. 2 Rozporządzenia dokonuje obliczenia opłaty. Po dokonaniu obliczenia przedsiębiorstwo energetyczne wnosi niezwłocznie należną kwotę, albo Prezes URE zwraca nadpłaconą kwotę. Zgodnie z § 6 ust. 4 Rozporządzenia w sprawie opłat powyższe znajduje zastosowanie również w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo energetyczne nie wnieśli opłaty w terminie określonym w § 4 ust. 1 Rozporządzenia tj. do dnia 31 marca każdego roku. Zgodnie jednak z § 4 ust. 2 oraz 3 Rozporządzenia, przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji z urzędu, jak również przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją, wnosi pierwszą opłatę w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji.

W ocenie Sądu, w świetle powołanych przepisów należy uznać, że w związku z udzieloną decyzją z dnia 10 marca 2011 r. nr (...) koncesją na obrót paliwami ciekłymi na okres od 16 marca 2011r. do 31 grudnia 2030 r. na Powodzie jednoznacznie ciążył obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej w terminie do dnia 9 kwietnia 2011 r. Powód spełnił przesłanki określone w § 4 ust. 3 Rozporządzenia w sprawie opłat, tj. złożył wniosek o udzielenie mu koncesji, uzyskał decyzję o udzieleniu mu koncesji, prowadził przed wydaniem przedmiotowej decyzji działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz uzyskał z tej działalności przychód, który stanowił podstawę obliczenia opłaty koncesyjnej. Z obowiązku tego nie zwalniało Powoda uiszczenie w dniu 28 marca 2011 r. opłaty od koncesji udzielonej decyzją z dnia 6 marca 2001 r. (...) i obowiązującej do 31 marca 2011 r.

Wbrew twierdzeniom powoda w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z podwójnym naliczeniem opłaty koncesyjnej przez organ, ponieważ opłaty te uiszczane są z dwóch różnych tytułów. Wobec faktu, iż opłaty te są dwoma różnymi zobowiązaniami powstającymi z mocy różnych przepisów Rozporządzenia w sprawie opłat, nie jest także możliwe zarachowanie uiszczonej przez Powoda opłaty proporcjonalnie na poczet opłat od dwóch różnych koncesji. Opłata z tytułu udzielenia nowej koncesji (§4 ust.3 Rozporządzenia) nie podlega bowiem proporcjonalnemu zmniejszeniu w stosunku do okresu w jakim Przedsiębiorca posiada koncesję w pierwszym roku jej obowiązywania. Przykładowo, nie ma znaczenia czy dany przedsiębiorca uzyskał koncesję 1 stycznia 2011 r. czy też 1 grudnia 2011 r. W każdym z tych przypadków będzie zobowiązany uiścić opłatę z tytułu udzielenia nowej koncesji w tej samej wysokości, obliczonej na podstawie przychodu uzyskanego z działalności koncesjonowanej w poprzednim roku kalendarzowym, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji przedsiębiorstwo uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją. Ta sama zasada dotyczy corocznej opłaty koncesyjnej określonej w § 1 pkt 1 Rozporządzenia. W sytuacji, w której koncesja wygasa w danym roku kalendarzowym, a przedsiębiorca nie złożył w ustawowo zakreślonym terminie wniosku o jej przedłużenie, koncesjonariusz również będzie zobowiązany do uiszczenia rocznej opłaty koncesyjnej, bez względu na to, ile miesięcy w tym roku kalendarzowym będzie obowiązywać koncesja.

Powód jako przedsiębiorca prowadzący od 2001 r. działalność koncesjonowaną na podstawie udzielonej mu w tym roku koncesji miał możliwość wystąpienia w trybie art. 39 Pe, tj. przed jej wygaśnięciem o przedłużenie ważności koncesji. Warunkiem skorzystania z tego uprawnienia jest złożenie wniosku o przedłużenie ważności udzielonej koncesji nie później niż 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem. Termin ten ma charakter materialnoprawny, a jego niezachowanie powoduje, że przedsiębiorca nie może skorzystać z przewidzianego w tym przepisie uprawnienia do przedłużenia ważności koncesji. W przypadku niezachowania przez koncesjonariusza terminu przewidzianego dla złożenia wniosku o przedłużenie ważności koncesji i konieczności wystąpienia o wydanie nowej koncesji, sytuacja koncesjonariusza będzie tożsama z sytuacją przedsiębiorcy ubiegającego się o wydanie koncesji po raz pierwszy. W każdym ze wskazanych przypadków wydanie decyzji udzielającej koncesji będzie wymagało od podmiotu zainteresowanego spełnienia przesłanek zawartych w art. 33 Pe, jak również uiszczenia opłaty koncesyjnej.

Skoro powód nie skorzystał z uprawnienia do przedłużenia obowiązywania posiadanej przez niego koncesji przewidzianej przez przepisy Prawa energetycznego, a wystąpił o wydanie nowej decyzji, na podstawie § 4 ust. 2 i 3 Rozporządzenia w sprawie opłat, ciążył na nim obowiązek uiszczenia opłaty również w zw. z uzyskaniem „nowej” decyzji. Podniesiony w odwołaniu zarzut sprzeczności ustaleń Prezesa URE z materiałem zgromadzonym w sprawie przez stwierdzenie, że Powód nie uiścił opłaty z tytułu koncesji należało wobec tego uznać za bezzasadny. Pozwany

prawidłowo ustalił, iż Powód nie uiścił opłaty z tytułu udzielenia koncesji z dnia 10 marca 2011r. nr (...). Powód błędnie uznał, że skoro wniósł w dniu 28 marca 2011 r. coroczną opłatę od koncesji udzielonej 6 marca 2001r. nr (...), nie ciąży już na nim obowiązek wniesienia opłaty przewidzianej w § 4 ust. 2 Rozporządzenia w sprawie opłat.

W związku z powyższym należy stwierdzić, iż brak jest podstawy prawnej do uchylenia zaskarżonej decyzji.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do jego uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne - art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym po 27 października 2016 r.

SSO Witold Rękosiewicz